

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Nowakowska

Protokolant: Magdalena Badora

przy udziale Prokuratora -

po rozpoznaniu z urzędu

na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2013 roku

sprawy M. L.

oskarżonego o to, że:

1.w okresie od 11 maja 1992 roku do 18 listopada 1992 roku działając przestępstwem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako osoba upoważniona do wystawiania w imieniu Spółki z o.o. (...) faktur, poświadczając w nich nieprawdę wyłudając na ich podstawie od Szefostwa (...) MON mienie społeczne znacznej wartości w wysokości 15.253.736.800 złotych (przed denominacją) w ten sposób, że:

- w dniu 11 maja 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia WOSL w D. dwóch central telefonicznych typu (...) co umożliwiło mu otrzymanie w dniach 19 maja 1992 roku i 2 lipca 1992 roku od Szefostwa (...) MON nienależnej kwoty 3.260.572.800 zł (przed denominacją);

- w dniu 9 lipca 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia JW (...) w P. kabla koncentrycznego typu (...), złącz typu (...) i przełącznic światłowodowych co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 24 lipca 1992 roku od Szefostwa (...) MON nienależnej kwoty 3.438.309.000 zł (przed denominacją);

- w dniu 26 sierpnia 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia JW (...) N. 40 transformatorów typu (...) podczas gdy w rzeczywistości w miesiącu wrześniu 1992 roku dostarczył nie więcej niż 12 tych transformatorów co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 10 września 1992 roku od Szefostwa (...) MON nienależnej mu kwoty 2.660.000.000 zł (przed denominacją);

- w dniu 18 listopada 1992 roku wystawił fakturę nr (...) poświadczając w niej nieprawdę odnośnie rzekomego dostarczenia WOSL w D. centrali telefonicznej typu (...) co umożliwiło mu otrzymanie w dniu 27 listopada 1992 roku od Szefostwa (...) MON nienależnej mu kwoty 5.894.855.000 zł (przed denominacją);

tj. o przestępstwo z art. 201 d. k.k. w zbiegu z art. 266 § 1 i 4 d. k.k. w zw. z art. 58 d. k.k;

2.od 2 czerwca 1992 roku do 16 września 1992 roku w W. działając przestępstwem ciągłym udzielił korzyści majątkowych w łącznej wysokości 365 milionów złotych (przed denominacją) żołnierzom zawodowym z byłego Szefostwa (...) MON oraz Szefostwa Wojsk (...), w związku z pełnieniem przez nich funkcji publicznych w ten sposób, że:

- w dniu 2 czerwca 1992 roku za pośrednictwem K. J. wręczył płk S. P. kwotę 60 mln złotych (przed denominacją);

- w dniu 24 lub 25 czerwca 1992 roku osobiście wręczył płk A. C. kwotę 143 mln złotych (przed denominacją);
- w dniu 10 lipca 1992 roku za pośrednictwem K. J. wręczył płk S. P. kwotę 60 mln złotych (przed denominacją);
- w dniu 16 września 1992 roku osobiście wręczył płk S. P. kwotę 52 mln złotych (przed denominacją);
- w dniu 16 września 1992 roku osobiście wręczył ppłk A. J. kwotę 50 mln złotych (przed denominacją)

tj. o przestępstwo z art. 241 § 1 d. k.k. w zbiegu z art. 239 § 1 d. k.k. w związku z art. 58 d. k.k.

3. na przełomie listopada i grudnia 1992 roku w m. D. usiłował wręczyć korzyść majątkową w nieustalonej wysokości płk R. Ś. w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej Szefa (...) w D., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyjęcia pieniędzy ze strony wymienionego oficera

tj. o przestępstwo z art. 11 § 1 d. k.k. w związku z art. 241 § 1 d. k.k. w zbiegu z art. 239 § 1 d. k.k.

postanawia

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć postępowanie w zakresie czynów opisanych w punkcie 2 i 3 komparycji wobec przedawnienia karalności ;

II. kosztami postępowania w tym zakresie obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony przez Prokuraturę (...) Okręgu Wojskowego o trzy czyny:

- pierwszy popełniony w okresie od 11 maja 1992 roku do 18 listopada 1992 roku kwalifikowany z art. 201 d. k.k. w zbiegu z art. 266 § 1 i 4 d. k.k. w zw. z art. 58 d. k.k;
- drugi popełniony w okresie od 2 czerwca 1992 roku do 16 września 1992 roku kwalifikowany z art. 241 § 1 d. k.k. w zbiegu z art. 239 § 1 d. k.k. w związku z art. 58 d. k.k.
- trzeci popełniony na przełomie listopada i grudnia 1992 roku kwalifikowany z art. 11 § 1 d. k.k. w związku z art. 241 § 1 d. k.k. w zbiegu z art. 239 § 1 d. k.k.

W odniesieniu do ostatnich dwóch trzech zarzucanych czynów nastąpiło przedawnienie karalności i w tym zakresie postępowanie karne podlega umorzeniu.

Wszystkie zarzucane czyny zostały popełnione w czasie obowiązywania ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku – Kodeks Karny (Dz. U. z dnia 14 maja 1969 roku Nr 13 poz. 94 z późn. zmianami , cytowany jako d. k.k.).

W art. 201 d. k.k. stypizowano przestępstwo zagarnięcia mienia społecznego, które w czasie popełnienia zarzucanych czynów było zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

W art. 266 § 1 i 4 d. k.k. stypizowano przestępstwo poświadczenia nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu, a jeżeli czyn ten miał być popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej był zagrożony karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

W art. 239 § 1 d. k.k. stypizowano przestępstwo przyjęcia korzyści majątkowej lub osobistej albo ich obietnicy w związku z pełnieniem funkcji publicznej, a w art. 241 § 1 d. k.k. stypizowano przestępstwo udzielenia lub obietnicy udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej innej osobie w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznej – czyn ten był zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Zgodnie z art. 105 § 1 d. k.k. karalność przestępstwa ustawała, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

- 30 - gdy czyn stanowił zbrodnię,
- 10 - gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą lat 5,
- 5 - gdy czyn był pozostałym występkiem.

Zgodnie z art. 106 d. k.k. jeżeli w okresie przewidzianym w art. 105 wszczęto postępowanie, karalność przestępstwa ustawała z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Czyny zarzucone M. L. zostały popełnione w okresie od maja do grudnia 1992 roku i przedawnienie ich karalności nie upłynęło do końca 1998 roku (podstawowy okres przedawnienia wynosił co najmniej lat 5 i dodatkowo w tym czasie został sporządzony i wniesiony akt oskarżenia, co przedłużało okres przedawnienia karalności o kolejne lat 5).

W dniu 6 czerwca 1997 roku została uchwalona ustawa Kodeks karny (Dz. U. z 1997 roku Nr 88 poz. 553), która weszła w życie w dniu 1 września 1998 roku (art. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Przepisy wprowadzające kodeks karny (Dz. U. z dnia 2 sierpnia 1997 roku Nr 88 poz. 554).

W art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Przepisy wprowadzające kodeks karny postanowiono, że do czynów popełnionych przed wejściem w życie Kodeksu karnego stosuje się przepisy tego kodeksu o przedawnieniu i zatarciu skazania, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Wobec braku upływu terminu przedawnienia karalności do zarzucanych czynów należy stosować obowiązujące obecnie przepisy o przedawnieniu.

Zgodnie z art. 101 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 września 1998 roku do 3 sierpnia 2005 roku karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

- 1) 30 – gdy czyn stanowi zbrodnię zabójstwa,
- 2) 20 – gdy czyn stanowi inna zbrodnię,
- 3) 10- gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata,
- 4) 5 gdy czyn jest zagrożony karą nie przekraczającą 3 lat.

W myśl art. 102 k.k. w brzmieniu pierwotnym obowiązującym od 1 września 1998 roku do dnia 3 sierpnia 2005 roku, jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Zatem w odniesieniu do dwóch ostatnich zarzucanych M. L. czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do lat 5 w myśl przepisów obowiązujących do dnia 3 sierpnia 2005 roku przedawnienie karalności następowało z upływem lat 10 i kolejnych 5 od daty popełnienia, a więc odpowiednio: w dniu 16 września 2007 roku oraz z końcem grudnia 2007 roku.

Nowelą dokonaną ustawą z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z dnia 19 lipca 2005 roku nr 132, poz. 1109) dokonano zmiany - z dniem 3 sierpnia 2005 roku - zasad biegu przedawnienia.

Wprowadzono m.in. w art. 101 § 1 k.k. w punkcie 2a termin przedawnienia 15 lat dla występki zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat, oraz w art. 102 k.k. wprowadzono zasadę, że jeżeli w okresie opisanym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie to w wypadku czynów opisanych w § 1 pkt 1-3 art. 101 karalność popełnionego przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia okresu wskazanego w art. 101 k.k.

Tym samym karalność czynów zarzucanych M. L. jako drugi i trzeci ustala z upływem kolejnych 10 + 10 lat od daty popełnienia, a więc odpowiednio: w dniu 16 września 2012 roku oraz z końcem grudnia 2012 roku.

Tym samym nastąpiło przedawnienie karalności tych czynów i w myśl art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w tym zakresie podlegało umorzeniu.

Na marginesie należy zaznaczyć, że odpowiednikiem przestępstwa stypizowanego w art. 241 § 1 d. k.k. jest obecnie art. 229 k.k., który w brzmieniu pierwotnym obowiązującym od dnia 1 września 1998 roku do dnia 4 lutego 2001 roku przewidywał karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Przestępstwo stypizowane w art. 266 § 1 d. k.k. ma obecnie swój odpowiednik stypizowany w art. 271 § 1 k.k. i jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przestępstwo zagarnięcia mienia społecznego znacznej wartości stypizowane w art. 201 d. k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 10, jego karalność ustaje zatem z upływem 15 + 10 lat, a więc w dniu 18 listopada 2017 roku.

Wspomnieć należy także, że przestępstwa stypizowane w art. 201 d. k.k. obejmowały wszelkie formy zagarnięcia mienia społecznego znacznej wartości, obecnie takie zagarnienie określa aktualnie obowiązująca ustawa w art. 286 § 1 k.k., w której dodatkowo dla poszczególnych typów czynów zabronionych znamiona zamieszczono w art. 294 § 1 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2004 roku, sygn. akt V KK 248/03).

Zgodnie z art. 630 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego, jeżeli oskarżonego nie skazano za wszystkie zarzucane mu przestępstwa, wydatki związane z oskarżeniem w części uniewinniającej lub umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.